

В цей білий січень аж дзвенять дороги,
В цей білий січень скресли береги,
Заголубли голубі круги
Поза твоїм, поза моїм порогом,
І на душі так вільно зацвіло,
Коли запахла розімлілим глеєм
Оця ось віть, що хилиться з алеї
Понад чиєсь замислене чоло.

В цей білий січень годі ворожить
На пелюстках засохлої ромашки,
Побережи себе, побережи —
Нам ще не раз в дорозі буде важко.

Скляні дощі ідуть собі та йдуть,
В прозорих краплях прозирає свято,
Хіба ж не чути, як в старім саду
Вже доростає до росинок м'ята?!

В цей білий січень радощі мої
Полишили всі сумніви й печалі,
І я від них без жалкувань відчалив
В мого дитинства згадані краї.
Чудовий світ! Його нічим не стерти
З-перед очей, він — весь в мені давно,
Ото й кажу, що жити нам дано
До самої-самісінької смерті!

1979

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво

художньої літератури «Дніпро», 1986.